

חסן בק היה מוכן לדבר, וכל אחד בישוב ידע זאת. קשר בין הישובים לא היה. משמועות נודע לנו שהולכים וקרבים החיפושים אצלנו. אז התגלה גם עניין התעודות האוסטריות המזוייפות ואי אפשר היה להשתמש בהן יותר.

היינו חמישה בחורים שהחלטנו ערב לפני בוא קבוצת חסן בק, להסתלק להרים ולמצוא מחסה עד יעבור זעם. היו אתי: תנחום וגלעדי מדגניה שהתארחו בקבוצת הצעירות. דוד באום שגר זמנית במטולה, וחיים רזניק-רזילי מבוגרי גמנסיה הרצליה שערק מהצבא התורכי אחרי קרב עזה. התמקמנו במערה בהר מעל למטולה. בלילה באה חיותה בוסל³⁷ עם חבר נוסף והודיעה שדבר מחבואנו נודע במושבה ועלינו להסתלק.

השכם בבוקר עברנו לצדו האחר של ההר הצופה אל כפר גלעדי. עמדתי בתצפית, בערך בשעה עשר בבוקר ראיתי תכונה ליד הצריף של כפר גלעדי. ראיתי את "הקומיסיה" - כך קראו להם - אוספים את כל הגברים ומובילים אותם. את ישראל גלעדי הובילו רכוב על סוס, כנראה התייחסו אליו בכבוד, ונוסף לזאת היה אדם חולה.

פתאום ראיתי שני שוטרים עומדים מעלי, קרוב מאוד. הודעתי לחברים ששכבו בין הסלעים. ומבלי לחשוב קמו כולם והתחילו לברוח. ירו עלינו מיד את מטח היריות הראשון.

כעבור דקות אחדות מצאנו, דוד באום ואני, שהשוטרים יורים ישירות עלינו. רצנו, עלינו, ירדנו, כאשר התרחקנו מהם מרחק מספיק החבאנו את האקדחים שלנו והסתתרנו בין השיחים. חשבנו להגיע לכפרי המתואלים למצוא מחסה, אבל דוד לא יכול היה לרוץ יותר. הפחד היה שנתגלה על ידי הרועים שהסתובבו עם עדריהם.

נשארנו במקום יומיים. טפטף גשם, הרעב הציק, ויותר ממנו הצמא. אני קדחתי בחום גבוה. ניסינו למצוץ טיפות הגשם מעל עלי השיחים. בלילה השני החלטנו לצאת ממחבואנו ולחזור הביתה. עברנו בשדה, מצאנו את שני האקדחים וגם מים מצאנו בשקע של סלע ושתינו לרווייה. לא ידענו מה המצב במושבה.